Bir Kayıkta Üç Kaçık - 8

Paketleme

Alışverişin büyük bölümü Cemal ile bana düşmüştü. Öyle olacağı baştan belliydi zaten.

Aldıklarımızı partiler halinde bizim eve getirip, bahçede eskiden odunluk olarak kullanılan kulübeye yerleştirdik.

Büyük bir yığın oldu. Bunları Alsancak'tan şehrin öteki ucuna, ta İnciraltı'na nasıl götüreceğimizi kara kara düşünmeye başladım. Bir küçük kamyonet kiralamak gerekecekti. Fakat daha iyi bir çözüm, babamdan rica etmek olacaktı; Cumartesi sabah şoförünün bir zahmet arabasıyla bizi teknenin olduğu yere kadar götürmesi...

Perşembe akşamı umutsuzca denedim. «Olur.» dedi.

Sağol baba! Büyük adamsın.

Fakat tüm bunlar böyle darmadağın halde götürülmezdi elbette. Paketlemek, kutulamak, ne bileyim sandıklamak falan gerekirdi.

Cemal'i aradım telefonla.

Yurtta onu telefona getirtmek zordu. Bir kıtır atmak gerekiyordu memlekette çıkan acil bir sorun falan gibi. O nedenle mümkün olduğu kadar az arardık onu telefonla. Cemal de bize öyle tembih etmişti. İşte şimdi bu acil durum sayılmaz mıydı: Yarın yola çıkılacak.

Şahsi eşyasını toplamasını hatta en iyisi hepsini birden tek parça halinde akşama doğru getirmesini söyledim.

Sonra Ahi'yi aradım evinden aynı amaçla.

Evdeydi. Kendi şahsi eşyasını kendisinin ayrıca getireceğini ama paketleme işi için akşama gelebileceğini söyledi. Paketlemek için ne getirebileceğini sorunca da «Bakarız.» demekle yetindi.

Peki, bakalım bakalım. Fakat iyi bakalım çünkü bunların hepsini nereye sığdırabileceğimiz başlı başına bir sorun.

Çatı arasına çıktım. Hatırladığım kadarıyla orada eski, kocaman, sandık gibi bir bavul olacaktı. Vardı da; içinde de birtakım ıvır zıvır. "Bunu alırsam annem kızmaz." diye düşündüm, İçindekileri boşalttım.

Ellerim kapkara olmuştu.

Sandık gibi kocaman bavulu aşağıya indirip, Hatice'den iyice bir silip temizlemesini rica ettim. «N'apıcan ki bunu?» diye sorunca, «Biliyorsun ya!» dedim. «Arkadaşlarla tatile çıkacağız.»

«Na bunlan mı?»

«İçine, kap kacak, yiyecek ve öteberimizi koyacağız.»

«Neynen gidiyonuz ki?»

Amma da çok soruyordu ya!... Şimdi "Sana ne!" falan gibi ters bir cevap vereceğim ama o zaman ona istediğimi zor yaptırırım. İyisi mi, sükûnetle yanıtladım.

«Tekneyle.»

«Tekne dediğin ne ki? Ha bunun gibi mi?»

Bulaşık teknesini gösteriyordu bana.

«Hayır onun gibi değil. Denizde yüzer bu tekne. Gemi gibi yani. Geminin küçüğü.»

«Ha, ağnadıım. Gayık.»

Daha fazla açıklama yapmak gerekmezdi.

«Aferin; bak nasıl anladın hemen.»

Yüzüme ters bir bakış attı. Onu matrağa aldığımı fark etmişti bu kez nasılsa. Şimdi lâfı değiştirivermek gerekirdi.

«Haticanım, sen şimdi bunu temizleyecek misin?»

«Olur, yaparım.» deyip, işe girişti. Bir yandan da söyleniyordu. «Kezmeğe kideymişner. Gayık inen… Bu üç gaçık. Bi gayıkta… Allah akıl fikir versin bunnara.»

Sesimi çıkarmadım.

İyi de oldu çünkü Hatice bana bir de küfe verdi.

«Ne olacak bu?» diye sordum.

«Ne bilem ben?... Goca zandığı alıyon ya! Belkim bu da işinize yarar diye düşündüydüm.»

«Hiç yaramaz mı?... Nereden buldun sen bunu?»

Dediğine göre geçende pazara gitmiş öteberi almaya. Bir hamal tutmuş. Eve kadar taşıttırmış aldıklarını. Sonra başlamış teker teker boşaltmaya. Hamal biraz sıkılmış bu işe.

«Hanım abla. Şunları hemen boşaltıver de gideyim.» demiş.

«Öğle hemen boşaltıncana hepsi birbirine garışır. Otur sen şöğle. İçcek bişey verem ben sağa. Hem dinnenirsin.» demiş.

Hamal itiraz etmiş: «Daha pazarda çok iş var. Ben gideyim; başka küfe bulurum. Sonra, yarın falan gelip alırım bunu.» deyip gitmiş.

Fakat sonra gelmemiş. Küfe bizde kalakalmış.

«Peki ama ya adam geliverirse?» diye sordum.

«Keleydi kelirdi gaç kündür. Bellikim unuttu. Hem kelirsene, ben de derim ki oğa sen neredesin. Güfen kitti. Bi hafta zoğna kel.»

Allahallah!... Bu kadın nereden biliyordu ki bizim bir haftalığına gideceğimizi?

Sorduğun soruya bak!... Bu projenin başından beri hep onun önünde konuşmuyor muyduk zaten?

Sandık gibi bavul temizlenince, küfeyi de alıp bizim eski odunluğa götürdüm. Sonra odama çıktım. Yolculukta kullanmayı öngördüğüm şahsi eşyamı ayarlayıp bir valize doldurduktan sonra, giyeceklerimi kokutmasın diye lastik ayakkabılarımı ayrı tutup aşağıya indirdim.

Tüm eşya derli toplu olsun diye onları da dışarıya, odunlukta depoladıklarımızın yanına taşıdım.

Tam bitirmiştim ki Cemal çıkageldi; elinde bir sürü torba.

«Ben geldum.»

«Görüyorum, hoş geldin de bunlar ne?»

«Benim şahsi eşyam.»

«Böyle salkım saçak mı? Bir valizin falan yok muydu?»

«Vardı da… Onun içi yarım dolu yurtta. Üşendim boşaltmaya. Hem boşaltinca nereye koyacaksun çikani. Böylece alip geldum.»

«Sana bir çanta falan bulayım evden.»

«Yok, istemez. Öteki eşyanın yanina koyariz da. Nasıl olsa hepsi aynı yere gitmeyecek mu?

Bayılıyorum bu lâzoğluna yahu! Sen şimdi gel bunu bir de Ahi'ye söyle. Bakalım hiç kabul eder mi şahsi eşyasının genel eşya ile bir araya konulmasını?

«Peki, öyle istiyorsan öyle olsun.»

Eski odunluk kulübesine geçtik. Cemal bizim eşyaya şöyle bir baktı. Bir ürperti geçirdi şakacıktan: «Uyyy!»

Sordum: «Ne oldu?»

«Çok şey almişuz!»

«Birlikte aldık. Senle ben. Daha önce görmemiş miydin?»

«Gördüydüm de… Hani getirip buraya bırakirken insan farkına varamıyor bu kadar çok oldiğunun.»

«Ne yapacağız o zaman? Bir kısmını bırakalım mı dersin?»

«Yok!... Bunlar şimdi dağınik ya… Onun için çok gibi görüneyi. Göz korkuteyi. Toplanınca öyle gelmez adama.»

Tam o sırada Ahi damladı.

Eli boş.

«Nerede senin şahsi eşyan?» diye sordum.

Yarın kendisi getirecekmiş doğrudan tekneye. Bize katacağı başka bir şey yokmuş, "şimdilik"…

Demek sonra olabilir. İyi ya!... Bakarız dediydi.

«Şimdi bunları toplamak gerekir.» dedi Ahi.

Nasıl da bildi!

«Evet, ben de bu toplama işini çok severim. Hem de çok iyi yaparım. Dolayısıyla bu işi bana bırakın.» dedim.

Dedim de, ikisi de yanlış anladı. Ahi piposunu yakmaya girişti; Cemal ise oradaki kırık iskemleye oturup, ayaklarını uzattı.

Oysa ben demek istemiştim ki "Toplama işinde ben size talimat vereceğim, şöyle yapın diye. Siz de yerleştireceksiniz."

Üstelik benim bir başka huyum var, daha önce söylemediğim; belki de denk düşmediğinden unutmuş olduğum. Ben bir iş yaparken başkalarının hiçbir şey yapmadan durup beni seyretmesinden rahatsız olurum hatta bundan nefret ederim bile diyebilirim.

Fakat şimdi iş işten geçmişti. Kendi sözümle yakalanmıştım. Çaresiz, işe giriştim. Öteberimizin bir bölümünü o sandık gibi bavula yerleştirirken bir bölümünü de küfeye bıraktım.

Bu iş sandığımdan da zor çıktı ve uzun sürdü. Daha önce hiç yapmamıştım ki… Böyle bir yolculuğa çıkmamıştım ki… Bir yere gideceğim zaman götüreceğim eşyayı ayarlar, sonra da anneme yerleştirtirdim «Şu oraya, öteki buraya.» diyerek. Sadece İstanbul'a fakülteye gidince, dönüşlerimde değişmişti bu yöntem.

Sonunda o sandık gibi bavulu doldurdum bir şekilde hatta taşırdım ve kapağını kapatıp üzerine oturdum. Aslında kapak kapanmadı ve ben üzerine oturunca aşağıdan bir garip sesler geldi sıkışmadan ötürü. Dışarıda da sanki hiçbir şey toplanmamış gibi bir dolu eşya kaldı.

Neyse, bir de küfe var ya… "Bu kapağı nasıl olsa bir şekilde kapatırız." diye düşünüp, küfeye saldırdım.

Hayret!... Küfe çok daha çabuk doldu. Ne kadar da az eşya alırmış meğer!... Üstten bakınca geniş ama altı dar. Cemal işi gücü bıraktırıp anlatıverdi geometrik olarak bunun neden böyle olduğunu. Konik nesne silindirik nesnenin bilmem kaçta kaçıymış falan… Geometri işe yaramıyordu şimdi. Geride kalmış yığın sanki hiç azalmamış gibiydi.

Durup elimin tersiyle alnımın terini sildim.

«Ötekileri koymayacak mısın?» dile sordu Ahi.

Buyrun bakalım… İşte tipik Ahi. Eşyayı doldurma işini yaparken öyle baktı, baktı da, diyeceğini sona sakladı.

Cemal ise geometrik anlatımın ertesinde yine ayaklarını uzatmış sigarasını tüttürürken kıs kıs gülüyordu.

Beni asıl çileden çıkaran da bu oldu. Yere oturdum küsmüş gibi.

Ahi, «Yenal sen çok yoruldun. İyisi mi geç otur bir yana; gerisini biz yapalım.» dedi.

Oturduk ya işte!... Gerisini nereye yapacaksın? Bu kadar eşya için birtakım başka sandıklar küfeler falan gerek.

Tamam, belki ben biraz karışık yerleştirmiş olabilirim ama ne yarsan yap, bu sandık gibi bavul ile bu küfe bu kadar çok eşyayı almaz.

Bunu anlattım ikisine kendimi savunmak için.

«Haklısın!» dedi Cemal. «Siz şimdi oturun ha buraya. Ben bir koşu gidip geleyum.»

Nereye gidecek ki acaba?

Ben de gidip evin balkonundan iki portatif sandalye getirdim. Ahi ile oturup sohbete daldık. Fakat konumuzun bu bizim tatil ile hiçbir ilgisi ilişiği yok. Sanki bu akşam tüm bu eşyayı bir şekilde paketleyip yarın yolculuğa çıkacak olanlar biz değilmişiz gibi…

Cemal yarım saat kadar sonra geldi. Her iki elinde birer portakal sandığı. «Ancak bunları bulabildim manavlardan.» dedi, «Ne nekes herifler da! Haftaya getireceğum diyorum, oralı bile olmuyorlar. Sanki bir matah isteduk.»

«Bu kadarını bizim evden de bulurduk.» diyecek oldum.

«Niye bulmadın o zaman da?» diye çıkıştı Cemal. «Zaten bunlar yetmez. Git bir bak bakalum, başka ne var?»

Gittim, baktım ama Hatice'den ancak bir sepet ile bir eski çamaşır leğeni koparabildim. Kilerde dibi gelmeye yüz tutmuş bir patates çuvalı bulunca; Hatice her ne kadar mırın kırın ettiyse de, onu da boşalttırıp aldım.

Önce benim tüm doldurmuş olduklarımı gerisin geriye çıkarıp, işe yeniden başladılar. Cemal «Bak, her şeyi üst üste koymuşsun. Onun için sığmeyi.» dedi. Bir de ekledi: «Halbuki ne yapmak lâzım? Önce küçük şeyleri büyük şeylerin içine koymak. Önce içinde küçük olan büyükleri yerleştirip, aradaki boşlukları diğer küçüklerle doldurmak.»

Sanki bir teknik işlem tarif ediyor.

Kızdım: «O halde yap da görelim bakalım.»

İşe girişti.

Küçüğü büyüğün içine sokacakmış. Pöh!

Soktu da… Örneğin çaydanlığın içine benim o lastik ayakkabıların bir tekini sokuşturdu. Bir süre sonra o ayakkabının diğer teki eline geçince «Bunun bir de öteki çifti olacakti, nerede ki da!» diye söylenip aramaya girişti. Gerçi ayakkabılar benim, çiftin bir arada durması da benim sorunum olmalı fakat neme gerek, hiç sesimi çıkarmadım. Arasın, bulsun bakalım. Bulmak için bu kez tüm yerleştirdiklerini yine çıkarmak zorunda kaldı. Sonunda buldu da çaydanlığın içinde, sanki bu saatten sonra çok gerekliymiş gibi bulması. «Bunlar böyle ayrı ayrı durmaz da! Sonra bulup giymesi zor olur.» deyip, çaydanlığın içine sokuşturduğu ayakkabıyı gerisin geriye çıkarmaya girişti. Ayakkabım itiraz etti bu işe. Zorla girmişti bir kere, şimdi yerinden memnundu, çıkmıyordu. Belki beş dakika onunla uğraştı. Çıkarmayı becerdiğinde «Küçük çaydanlık almişuz.» dedi.

Muzip bir yüz ifadesiyle Ahi'ye baktım.

«Elbette, işi bilen kişinin yapması lâzım.» dedi Ahi. «Fakat ben size bir şey söyleyeyim mi?»

Sanki "Söyleme." desem, söylemeyecek.

«Burada ikinizin de baştan yaptığı bir yanlışlık var. Bakın, nasıl ben şahsi eşyamı ayırmışsam, sizin aynı şeyi yapmanız gerek. Sonra gerisine bakarız.»

Cemal ile ben birbirimizin yüzüne baktık. Ahi'nin haklı olduğu konusunda göz birliği ile anlaştık.

İkisini orada bırakıp, bir kez daha eve koştum. Odama çıkıp, bir spor çantası kapıp döndüm, öncelikle boynu bükülmüş duran Cemal için. Benim lastik ayakkabılar da sığdı çantaya

«Oldu mu?» dedim Ahi'ye. «Hadi bakalım, şimdi görelim iyibilen kişinin marifetini.»

İyibilen kişi marifetini gösterdi. Bu marifet, dünyanın en kötü eşya toplayıcısı olmaktı.

İşe cam kavanozlardan birini kırmakla başladı. Kavanoz varsın kırılsın ama içinde reçel vardı. Onu sokuşturmak için ittirdiği yerin altında da domatesler… Sandık gibi bavulun içindeki hemen her şey bir anda salçalı reçele bulaştı. Bir de temizlemek niyetiyle çay kaşığı kullanmaya girişmez mi?

«Tamam ula tamam, bırak.» dedi Cemal. «Ağır şeyleri aşağıya hafif ve narinleri yukariya koyacaktun da!»

Dediği gibi, bazı şeyleri seçerek o sandık gibi bavula, bazısını küfeye, diğerlerini de getirdiği portakal sandıklarına gruplar yaparak yerleştiriyordu. Arada bir de parmağını yalamayı ihmal etmiyordu: «Reçel de lezzetliymuş da!.. Yazık siz yiyemeyeceksinuz.»

Ahi ile ben Cemal'in yardımcısı olmuştuk. Bize «Şunu verin bana.» diyordu; veriyorduk. O da kendince en uygun yere koyuyordu. Derken, demliği istedi. Ahi ile bakındık. Demlik yok. Oysa yepyeni bir demlik almıştık. Cemal onu az önce gördüğünü iddia ediyordu.

«Yahu belki koydun az önce bir yere.»

«Hayır. Her şey sırasıyla kendi yerine. Bak çaydanlığı na buraya koydum. Şimdi demlik.»

Öyle diyordu da, o dediği yerde çaydanlık yoktu ki!

Demliği bırakıp çaydanlığı aramaya başladık.

Sonunda Cemal buldu; Ahi'nin oturduğu yerin arkasında.

«İşte burada. Sen sakliyormuşsun.» diye çıkıştı.

Ahi de «Niçin saklayacakmışım ki?« diye ona çıkıştı.

«Daha başından beri istememiştun çay işini.»

«Ben çay içmem bilirsin. Kahve içerim.»

«Bize de içirmeyecektun. Ha şu cezveyi de atalim bakalum, nasil içeceksin o zaman kahvenu?»

Araya girme gereğini hissettim.

«Tamam. Kesin atışmayı. Çaydanlık bulundu. Şimdi demlik nerede, ona bakalım.»

«Nerede olacak? Sende.» dedi Ahi sakince.

«O da nereden çıktı?» diye itiraz etti Cemal.

«Hiç kıpırdama.» dedi Ahi. Yerinden kalktı. Cemal'in sağ kolunu tutup ağır ağır kaldırdı. Ben öteki yanda oturmuş olduğumdan göremiyordum durumu.

Meğer öteden beri elinde tutuyormuş Cemal demliği.

Buna Cemal de güldü. Hep birlikte gülüştük.

Cemal yerleştirme işine devam ederken uzaktan uzaktan bir köpek ağlaması sesi duyduk.

Bu Soylubey… Bir yerde ağlıyor. Acaba neden? Acaba nerede? Acaba derdi ne?

Başından beri onu unutmuştuk.

Kulübesinin kapısı açıktı. Dışarıda olsa yanımıza gelirdi. Buna rağmen bahçeden dışarıya çıkıp baktım. Hayır! Köpek ağlaması sesi içeriden geliyordu.

O sandık gibi bavulu topyekûn boşaltmamız gerekti. Soylubey en alta kurulup yatmıştı çünkü. Böylece o garip seslerin nereden geldiği anlaşılmış oldu. Cemal'in eline tavayı alıp onu bir kovalayışı vardı ki görmeliydiniz. Oraya girmiş olduğu için değil, şimdi her şeyi yeni baştan yerleştirmek gerektiğinden ötürü. Aslında o da değil; eşyayı sıkıştırırken kendisine bir şey oldu mu, bir yanı incindi mi diye hepimizi korkutmuş olduğundan.

Soylubey'i çok severdik. Onsuz olamazdık. İçimizden biri hasta olabilir, başına başka türlü bir felaket bile gelebilirdi belki ama bunlar Soylubey'e olmamalıydı.

Az sonra gelmiş, korka korka odunluğun kapısından içeri bakıyor, belli ki bir yandan da yelpaze gibi kuyruğunu sallıyordu. Yaptığı iş için özür dileyip, barışma isteğiydi bu.

«Soylubey, gel!» diye seslendim.

I-ıh! Orada duruyor. Öyle bakıyor.

Ahi «Gelsene be Soylubey.» dedi.

Değişiklik yok. Cemal eşyayı yerleştirmeye devam ediyordu. Ona bir omuz attım. "Yine ne var?" der gibi yüzüme baktı. Soylubey'i işaret ettim gözümle.

Cemal işi bıraktı. Yere çömeldi. «Gel ula itoğlusu.» diye seslendi. Soylubey de bir anda Cemal'in üzerine tırmanıp, yüzünü gözünü yalamaya başladı.

«Tamam ula, yeter. Barıştuk.»

Aşağı yukarı toparlanmıştık. Pek az şey kalmıştı.

Ahi alımlı alımlı saatine baktı. «Ohooo, geç olmuş.» dedi, «Akşam yemeğini kaçırdık.»

«Evde bakayım bir şeyler var mı? Olmazsa Haticanıma bir sandviç falan yaptırırız.» diyecek oldumsa da lâfımı ağzıma tıkadı.«Yok, ben gideyim. Yarın yolcuyuz. Bu gece bir güzel uyku çekmeliyim. Şimdi burada yemek falan derken gecikirim. Yarın kaçta yola çıkıyoruz?»

«Saat onda iskelede buluşsak diyorum.»

«Bana uyar.»

Ona buluşacağımız yeri iyice tarif etmeye kalkıştım ama bizim ukalâ pek dinlemeyip sözümü kesti: «Tamam yahu, anladım. Ötesi İnciraltı değil mi bu? Ben bulurum.»